

L'única concòrdia

Tota la premsa catalana sense distinció de matissos ha reconegut l'èxit eselatant i sense trampa del plebiscit del dia dos d'agost. La premsa de Madrid, amb una unanimitat molt significativa, s'ha mostrat de malhumor i no s'ha pogut estar de mostrar-nos el seu desafecte pel nostre Estatut.

Avui volem desentendre'ns de les idees que ens suggereixen els diferents i oposats comentaris que a la premsa es fan, i ens fixarem en el fet jurídic que el plebiscit planteja entre Catalunya i l'Estat espanyol.

El plebiscit va realitzar-se en compliment de l'acord signat en el famós Pacte de San Sebastian, i amb seguretat que els que el signaren no es donaren compte de la transcendència jurídica que tenia, car llavors l'adveniment de la República era una cosa més o menys probable, però molt poc podien creure que el seu adveniment fos tan immediat.

Nosaltres creiem que en bona pràctica democràtica, l'Estatut després d'ésser aprovat per la Diputació de la Generalitat i pels Ajuntaments, si es volia, havia d'ésser presentat a les Corts Constituents, i allí s'havia de discutir el pacte a realitzar entre Catalunya i l'Estat Espanyol. Una vegada signat el pacte per ambdues parts aleshores i no abans, podia anar-se al plebiscit, i no solament a Catalunya sinó a tota Espanya, si a les dues parts s'hagués establert l'aplicació democràtica de primer grau.

Apoia els nostres arguments el fet que l'Estatut és un pacte entre dos pobles lliures i per tant, ambdós tenen el dret d'acceptar-lo o bé rebutjar-lo. És necessari, però, perquè aquest sigui vàlid, que sigui acceptat per les dues parts contractants.

Però una vegada l'Estatut ha estat aprovat pel plebiscit del dia dos, els nostres representants a les Corts no tenen altra missió ni altre mandat que el de presentar i defensar l'Estatut tal com està redactat, sense que, en bona doctrina democràtica puguin transigir en el més mínim, puix que qualsevol modificació exigiria un nou plebiscit a Catalunya.

Com ja n'hem fet esment, a l'al-

tra part contractant només se li ha concedit, per a l'acceptació del pacte, l'aplicació de l'acció democràtica de segon grau, i per tant, mai no pot tenir la força que dona el plebiscit a la part Catalunya. Això, són consideracions de dret polític, però que no afecten a la validesa del pacte, cas que arribi a signar-se.

El que volem aclarir és la situació en què es troben els representants dels altres pobles de l'Estat espanyol davant de l'Estatut de Catalunya. No poden exigir als nostres representants que transigeixin en res, car saben molt bé que després del resultat del plebiscit, els representants catalans tenen un mandat ben limitat. Són lliures, però, de no acceptar l'Estatut, com a legítims i autoritzats representants dels seus pobles.

Nosaltres no podem imposar-los un pacte que estableix unes relacions determinades, però ells, una vegada ens han reconegut la nostra personalitat, tampoc no poden imposar-nos-en un altre amb el qual nosaltres estéssim desconformes.

El fet es planteja entre dos pobles lliures que pacten lliurement les relacions que els ha d'unir dins l'Estat espanyol, però una vegada una part ha establert les seves condicions, a l'altre no li queda més que el dilema:

Acceptar íntegrament totes les condicions del pacte o bé rebutjar-les i desentendre's de tota convivència amb l'altra part.

Serà tenint en compte aquests principis que el nostre eximí President Macià digué, en saber el resultat del plebiscit, "ja som lliures!"

Al nostre entendre, aquesta frase vol dir que ja som lliures tant si a Madrid accepten com no accepten el nostre Estatut; car en la primera suposició tindrem la llibertat que ens dona l'Estatut, i en la segona tindrem tota la llibertat que tenen les nacionalitats constituïdes en Estats.

No hi ha cap dubte que després del plebiscit, Catalunya ha recobrat la seva llibertat, i només amb la violència de la força pot arrabassar-se-li.

J. S.

Contra el Govern

Cada hora que passa i persisteix l'actual Govern és un perill per la República. Això ho creiem honradament, i així ho diem. Els socialistes, sobretot, haurien de sortir fulminantment i, amb ells, els ministres de tònica conservadora, en Maura i el mateix Alcalà Zamora.

Pel que respecta a aquest darrer, creiem que hauria d'ésser el futur president de la República, perquè considerem que s'ho mereix per la seva lleialtat i esperit de ponderació.

Però en Maura deu anar-se'n tot seguit amb la seva gent, i els socialistes arreplegar-se en les seves pròpies files, recolzant des d'elles al Govern d'esquerres que es formi, que s'hauria de formar d'acord amb el pensament dels parlamentaris d'Esquerra de Catalunya, els únics que tenen una clara visió del moment polític actual, de les necessitats de la República.

Perquè l'actual composició del Govern és un perill imminent per la República. Els ministres de tònica conservadora com en Maura, topen amb les exigències esquerristes del poble, i els socialistes, per la seva posició enfront de tota organització obrera que no sigui la Unió General de treballadors, són causa de discòrdia i de lluita eruenta social.

D'aquí, la necessitat urgentíssima que ambdues forces surtin del Govern. A això, que exigeix la realitat política i social del nostre país, s'hi oposa la conveniència, que no veiem per enlloc, que el Govern que constituït en Junta Revolucionària portà la República, acabi el seu comès amb l'aprovació de la Constitució i altres lleis com la de reforma agrària. No sabem veure, com diem, per enlloc, aquesta conveniència, puix podria el Govern perfectament, sense greuge, acabar la seva missió al constituir-se el Parlament. No ha donat el país, la majoria, a les forces d'esquerra? Doncs el corolari indeclinable, en bona llei democràtica, és que es constituï un Govern d'esquerres.

Això és el que propugnaven els nostres parlamentaris, i això és el que fou rebutjat per la Cambra, amb una falta de sentit polític i àdhuc de responsabilitat que donarà molt que fer.

Perquè, què en tseurem que l'actual Govern es mantingui en el Poder fins l'aprovació de la Constitució i les lleis de reforma agrària? Puix en això es redueix l'interès de l'actual Govern en persistir en el Poder, segons digué Alcalà Zamora en el seu pobre discurs de contestació a l'Ortega i Gasset. El Govern no té projecte propi per la Constitució, ni sabem que en tingui per la reforma agrària; de manera que ni en el punt d'obrir de ponència de la Cambra, és interessant la permanència de l'actual Govern. Són tants caps, tants barrets, en aquests projectes fonamentals de l'obra del Govern, els ministres actuals; el qual vol dir que el mateix paper farien des de l'oposició, mantenint cada u el seu criteri; com fa la minoria radical socialista que pel seu compte presenta un projecte de Constitució.

No sabem, doncs, per què subsisteix l'actual Govern. Creiem, sincerament, que el més polític i adequat era la seva substitució; tant per respondre a l'actual moment polític espanyol, reflexat en les eleccions, com per a fer fecunda la seva obra en profit del país. A més, hi ha el perill que assenyalem, dels socialistes, als quals per damunt de tot els convé mantenir i incrementar les seves forces sindicals, enfront de les altres organitzacions obreres. Aquests socialistes, empenyuts o acorralats, per organitzacions obreres alienes, són la causa de gran part de la pertorbació obrera actual. Són avui, doncs, els socialistes àdhuc un perill per la República, posats en la dèria d'obtenir l'hegemonia obrera, ço que no han lograt a gairebé cap lloc del món, França, Alemanya, etcètera, on el moviment sindical es produeix amb independència, sinó enfront, del Partit Socialista.

El que convé, doncs, és que aquesta gent deixin el camp lliure als homes que poden salvar la República; als homes d'esquerra, als homes que no tenen prejudicis d'escola ni d'organització, que no els impedeixen tractar i resoldre els problemes socials, com tots els del país, amb criteri objectiu, posada la mira en l'interès públic i en els ideals de renovació integral del país.